

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: 116419.

Érkezett: 2008 OKT 1.

Interpelláció

**Dr. Szili Katalin asszonynak
az Országgyűlés elnökének
H e l y b e n**

Tisztelt Elnök Asszony!

„Az ügyészség valóban nem észleli a bűncselekményeket?” címmel a Hárszabály 90.§-a alapján interpellációt kívánok benyújtani **Dr. Kovács Tamás Legfőbb Ügyész úrhoz.**

Tisztelt Legfőbb Ügyész Úr!

Sajnálatos módon, az elmúlt két évben a magyar jogrendszer korábban egységesnek látszó falán több tatóngó rést is felfedeztek a szélsőjobboldaliak. Ma ezeken a jogalkotási és igazságszolgáltatási réseken járnak ki-be a nemzeti ünnepeket túsul ejtő, a joggal való visszaélést üzemszerűen művelő, a legdurvább erőszakos támadásokat elkövető bűnözők.

Ennek egyik legkirívóbb példája, hogy bár egy ország látja élő, egyenes adásban, ahogy csuklyás neonácik békés polgárokat savval locsolnak, rendőrautókat gyűjtanak fel, épületeket vernek szét, ártatlanokra támadnak, mégsem mozdul meg az igazságszolgáltatás gépezete. Ma csak a bátorságát összeszedő, testi épségét és nyugalját kockázató civilek feljelentésére indul büntetőeljárás!

Hankó Faragó Miklós képviselőtársam a közelmúltban kérdéssel fordult Önhöz, azt tudakolva, hogy a mindenki által észlelt bűncselekmények kapcsán miért marad el az ügyészség által hivatalból elindítandó eljárás, hogyan lehetséges, hogy bár az ügyészségről szóló törvény e szerveknek feladatául szabja, hogy „*köteles biztosítani minden tudomására jutott bűncselekmény következetes üldözését*”, mégis a megfélemlített sértettek feljelentéseire várnak?

A kapott válasz szerint Önöknek csak feljelentésre, illetve „hivatali hatáskörükben” tudomásukra jutott ügyekben van módjuk az eljárást megindítani.

Elsőként ezért azt szeretném megtudni, hogy *Ön megfélemlőnek tartja-e azt a gyakorlatot, mikor az ügyészség becsukja a szemét, és tízmillió ember által tudott, a nemzetközi sajtóban is nagy visszhangot kapott bűncselekmény-sorozatokról az esetleges feljelentésig nem vesznek tudomást? Elfogadható-e, hogy összevert, megalázott, savval vagy épp ürülékkel leöntött civilekre várunk, hogy vajon tudnak és mernek-e feljelentést tenni, holott az ennek alapjául szolgáló bűncselekményt előző nap, órákon át élő adásban közvetítette a televízió? Kíván-e bármit tenni annak érdekében, hogy ne csak az áldozatok bátorságán, hanem a*

bűnüldözésre és igazságszolgáltatásra rendelt szerveken is múljon a büntetőeljárás megindítása?

Meggyőződésem, hogy a ma hatályban lévő jogszabályok is alapjául szolgálhatnak egy új típusú joggyakorlatnak. A büntető törvénykönyv 228/A. §-a, amely azt a címet viseli, hogy az egyesülési és gyülekezési szabadság megsértése, épp a közelmúltban tucatjával tapasztalt, mégsem hivatalból indított büntetőeljárásban szankcionált bűncselekmények tényállását vázolja fel – ezt a tényállást tavaly, mindössze egyetlen alkalommal alkalmazták.

Milyen módon kell Önöknek ezt a bűncselekménytípust észlelnie, hogy az „hivatalos észlelésnek” számítson, és eljárást indítsanak?

Mondjuk ki: ma deklaráltnan zsidóellenes pogromok, békésen felvonuló civilek ismételt és brutális bántalmazása, az utcai rendezvények monopóliumát erőszakkal megszerző, önkényuralmi jelképekkel masírozó félkatonai szélsőjobboldali magánhadseregek grasszálása marad büntetlenül, holott ma is vannak jogszabályok, melyek alkalmat és keretet, sőt, az Alkotmánybíróság 62/2006. határozata az ügyészség számára kötelezettséget is keletkeztet az eljárás hivatalból történő megindítása. Az AB hivatkozott határozata ugyanis kimondja, hogy a közvádlói hatalmat kizárólag az ügyészség birtokolja, és e minőségében átlátható és kiszámítható tevékenységet kell folytatnia.

Ugyanakkor, ha közvádlói teendőit mégis olyan szűkítő módon értelmezi, hogy lényegében csak feljelentésre indít eljárást, úgy valójában ezt a feladatát a *civil* társadalomra terheli.

Kíván-e az változtatni ügyészség jogértelmezői és jogalkalmazói gyakorlatán, annak érdekében, hogy a közvádlói feladatokat pontosan és következetesen lássa el? Hogyan kívánják az említett bűncselekmények áldozatait tehermentesíteni, a védelmükre létrehozott struktúrákat újra mozgása hozni?

Tisztelt Legfőbb Ügyész Úr, a múltkori válasza, és az ügyészség további gyakorlata fontos üzenettel bír. Üzen az áldozatoknak, mégpedig azt, hogy a jövőben is csak magukra számíthatnak-e, csak akkor bízhatnak az igazságszolgáltatásban, ha tudnak és mernek feljelentést tenni felfegyverzett neonácik ellen. És igen, üzen az említett bűncselekmények elkövetőinek is! Arról üzen, hogy továbbra is fennmarad-e az a nonszensz helyzet, melyben hiába követi tízmillió ember egyenes adásban az általuk elkövetett bűncselekményeket, hiába kérkednek utána az elkövetők tetteikkel az interneten, mert az ügyészség számára mindez nem „hivatalos értesülés”, a nyomozó hatóság fölé rendelt közvádló deklaráltnan nem is tud arról, hogy pár éve szokássá lett Magyarországon a szélsőjobboldal utcai terrorja.

Mit tesznek tehát annak érdekében, hogy egy bűncselekmény akkor se maradjon büntetlenül, ha az áldozat (érhető okokból) nem tud, vagy nem akar feljelentést tenni? Álláspontja szerint nem éppen az ilyen esetekre gondolva látta el a törvényhozás az ügyészséget a hivatalbóli eljárás megindításának jogával és kötelezettségével?

Várom megtisztelő válaszát.

B u d a p e s t , 2008. október 1.

Gusztos Péter
SZDSZ